

[Madsen-Mygdal.]

lig Forbindelse med den § 6, sidste Del, som jeg nys læste op, og som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller frygtede, at man borteliminerede.“

Det er Bestemmelsen om, at der kræves Enstemmighed med Hensyn til Salg af Afviklingskassens Aktiver.

„Nej, man borteliminerer den aldeles ikke. Hvis der nemlig skulde komme det besynderlige Forhold, at de øvrige 4 Repræsentanter, hvad der i hvert Fald er teoretisk tænkeligt, var saadanne, som vilde pleje Privatkapitalens Interesser, som vilde afhænde en Aktiepost for en Klatskilling i Stedet for at faa noget mere for den, som vilde sælge Værdier til Skade for Staten, saa kan Departementschefen, denne ene ministerielle Repræsentant, modsætte sig det og derved forhindre, at denne Afhændelse finder Sted, og sørge for, at Sagen kommer til Ministeren og bliver forelagt ham som Appellinstans.“

Og senere siger den højtærede Statsminister:

„Jeg maa derfor meget misbillige og paa mit Partis Vegne udtale en Misbilligelse af, at man søger at udelukke Statens Kontrol og Statens absolutte Herredømme over disse Aktiver, der for Staten er mange Millioner Kroner værd. Alle andre kan mere eller mindre føle sig knyttet til private Interesser. Ingen kan sige noget til, at en Rigsdagsmand ogsaa har privat Virksomhed at varetage og føler sig knyttet dertil, men en Departementschef i Erhvervenes Ministerium kan ikke og maa ikke have Privaterhvervsinteresser, og han maa kunne træde op imod, selv hvad Rigsdagsmænd kunde finde paa at foretage indenfor Afviklingsafdelingens Bestyrelse.“

Altsaa, den eneste, der ikke kan fjernes, er efter mit Partis Mening Ministeriets Repræsentant. Man kan fjerne, hvem man vil af de øvrige, derom skal der ingen Strid staa. Om Personer kan der altid diskuteres, men her drejer det sig om et Princip, et overmaade vigtigt Princip, som i hvert Fald Socialdemokratiet ikke gaar med til at rokke.“

Ja, det Princip, som Statsministeren i disse Udtalelser klart og utvetydigt fremsætter, er et godt og rigtigt Princip. Det var netop ud fra dette Princip, Departementschef Dalhoff i sin Tid blev Formand for Afviklingskassen; og saa længe Staten overhovedet har denne Afviklingsaffære og den meget betydelige økonomiske Interesse, der knytter sig dertil, tror jeg, at dette Princip bør fastholdes, at det netop bør være en fuldkommen

neutral Statsrepræsentant, som varetager Hvervet som Formand i Afviklingskassens Bestyrelse. Men hvorledes er det da gaaet til, at dette gode og rigtige Princip, som Socialdemokratiet i Januar 1929 ikke vilde gaa med til at rokke, det synes det samme Socialdemokrati i Januar 1930 med Statsministeren i Spidsen ikke blot at ville rokke, men, saa vidt jeg kan se det, helt kaste over Bord? (*Statsministeren* [Stauning]: Ikke en Tøddel er det rokket!). Det er rigtigt, endnu er der ikke sket nogen Nyudnævnelse i Afviklingskassen, men saa vidt jeg ved, er Departementschef Dalhoff allerede frattraadt. I Øjeblikket foreligger altsaa den Situation, som formentlig ikke kan blive af ret lang Varighed, at Afviklingskassens Bestyrelse ingen Formand har (*Statsministeren* [Stauning]: Der er da en Næstformand!). Det kan neppe være Statsministerens Mening, at der ingen Formand skal være; men det er heller ikke i Overensstemmelse med Principet; og det forekommer mig, at det havde været tiltalende, om dette ikke uvæsentlige Spørgsmaal, der var et meget vigtigt Led i Afgørelsen, naar man mener, at Departementschef Dalhoff skal afskediges som Formand i Afviklingskassen, var blevet afgjort, og at det ogsaa var afgjort, hvem der skal være hans Afløser. Og under Hensyn til de meget betydelige Statsinteresser, som denne Afviklingsafdeling faktisk repræsenterer, skal jeg da tillade mig at rette den Forespørgsel til den højtærede Statsminister, hvordan Ministeriet har tænkt sig at besætte den Plads. Det er dog utænkeligt, at Ministeriet ikke skulde have haft det med i sine Overvejelser. Er det alligevel en Rigsdagsmand fra et enkelt Parti eller en privat erhvervsdrivende, som Ministeriet har udset til denne Formandsplads? for saa ser jeg ikke rettere end, at det er lige det stik modsatte af det Princip, som Socialdemokratiet ikke kunde tænke sig at rokke ved for mindre end et Aar siden.

Vedrørende den tredje Del af den Forespørgsel, der i Dag er rettet til Statsministeren, Forslaget om 20 000 Kr. paa Tillægsbevillingsloven for 1925—26, det Forhold, som Rigsadvokaten betegner som særlig graverende, ønsker jeg kun at sige, at selv om Anmodningen om denne Bevilling var underskrevet af de to Navne: Stauning og Arendrup, ønsker jeg alligevel ikke, at der skal gaas i Rette med den højtærede Statsminister i saa Henseende. Men jeg vil saa gerne bemærke til den højtærede Statsministers Udtalelser for nylig, at Statsministeren vistnok i nogen Grad har misforstaaet Situationen. Der er ikke Tale om,